

РЕШЕНИЕ

№ 5642

гр. София, 20.10.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 25.09.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Ива Кечева

**ЧЛЕНОВЕ: Николай Ангелов
Силвия Житарска**

при участието на секретаря Зорница Димитрова и при участието на прокурора Емил Георгиев, като разгледа дело номер **7896** по описа за **2020** година докладвано от съдия Николай Ангелов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - 228 от Административно-процесуалния кодекс /АПК/, във връзка с чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба с вх. №25377 от 13.08.2020г., подадена от АВЛ-С.“ Е. срещу Решение № 113073 от 08.06.2020 г. постановено по НАХД № 15942/2019 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 10-ти състав, с което е потвърдено Наказателно постановление (НП) № 22-006124 от 13.09.2019 г., издадено от Директора на Дирекция „Инспекция по труда“ – С., с което на касатора на основание чл. 416, ал. 5 във вр. с чл. чл. 415, ал. 1 от КТ е наложена „имуществена санкция“ в размер на 1500/ хиляда и петстотин/ лева за нарушение на чл.415, ал.1 от КТ.

С жалбата се релевират възражения за неправилност на решението на СРС поради неправилно приложение на материалния закон и съществено нарушение на процесуалните правила – касационни основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 и т.2 от НПК. Касаторът твърди, че НП е издадено в нарушение на чл. 34, ал.1 от ЗАНН. Отделно от това изтъква, че с един Протокол от 10.05.2019г. при извършването на проверка от служители на ДИТ за издадени 39 предписания, като за неспазването на всяко едно от тях е издадено отделно НП. Счита, че така, че не се постига целта на наказанието, то работодателят се поставя в още по-голямо затруднение да изпълни предписанията на

АНО по изплащане на посочените трудовите възнаграждения. Моли за отмяна на оспореното решение и процесното НП.

В проведеното по делото съдебно заседание касаторът се представлява от адв. Д., който поддържа жалбата. Изтъква, че е налице висящ правен спор между служителя, за когото е издадено предписанието по т.2 от процесния протокол, с което АНО не е спазил задължението си по чл. 404, ал.3 от КТ. В подкрепа на изложеното представя Определение по гр. дело № 38743 по описа на 2019 г. и Определение № 124090/17.06.2020 г на СРС, ГО.

Ответната страна – Дирекция „Инспекция по труда“, редовно призована, се представлява от юрк. П., който моли решението на СРС да бъде оставено в сила като правилно и законосъобразно. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за основателност на касационната жалба, като споделя изложените в същата доводи. Моли за отмяна на решението на СРС.

След като се запозна с обжалваното съдебно решение, обсъди наведените касационни основания и доводите на страните, Административен съд София – град, Шестнадесети касационен състав, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта на касационната жалба:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ ЗАНН, и от лице с право и интерес от обжалване, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана досежно нейната основателност.

По основателността на касационната жалба:

Разгледана по същество, касационната жалба е основателна.

Обжалваното съдебно решение е валидно и допустимо, постановено по подадена в срок жалба срещу подлежащо на обжалване наказателно постановление. Не са изтекли, както сроковете по чл. 34 ЗАНН, така и абсолютната погасителна давност за административнонаказателно преследване.

Въз основа на събраните по реда на НПК доказателства и доказателствени средства СРС е установил следната фактическа обстановка:

След извършена проверка от инспектори в Дирекция „Инспекция по труда“ е бил съставен Протокол № ПР1910363 /10.05.2019 г., в който били дадени задължителни предписания на проверяваното лице. В т. 2 от протокола било предписано на работодателя да изплати на Й. И. П. – А. договореното трудово възнаграждение за извършена работа, начислено във ведомостта на служителите за месец април 2017 г., съгласно чл. 128, т. 2 от КТ в срок до 30.05.2019 г. При последваща контролна проверка по документи е констатирано, че [фирма] не е изпълнило даденото му предписание, за което е съставен Протокол № 1922392/10.07.2019 г. В резултат на това бил съставен АУАН, въз основа на който е издадено процесното НП с което на касатора е наложена имуществена санкция в размер на 1500 лв. за нарушение на чл. 415, ал. 1 от КТ.

За да потвърди процесното НП, СРС е приел, че при издаването на АУАН и НП са спазени изискванията на чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН, същите са издадени от компетентни органи и съдържат всички реквизити, изискуеми от ЗАНН, както и че са спазени сроковете по чл. 34 от ЗАНН. По същество на спора е прието, че нарушението е безспорно доказано от обективна и субективна страна, квалифицирано е правилно от наказващия орган. Достигнал е до извод, че размерът на наложената

административна санкция е правилен, като по същество е прието съставомерност на извършеното нарушение, поради неизпълнение на задължително предписание за изплащане на възнаграждение за месец април 2017г. на Й. П.- А..

Така постановеното решение е неправилно.

Според приложената от АНО санкционната норма на чл. 414, ал. 1 от КТ: „Работодател, който наруши разпоредбите на трудовото законодателство извън правилата за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд, ако не подлежи на по-тежко наказание, се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 1500 до 15 000 лв., а виновното длъжностно лице, ако не подлежи на по-тежко наказание - с глоба в размер от 1000 до 10 000 лв.“ Доколкото срокът и изпълнението на конкретно определено задължение по КТ са задължителни за предприемане на съответното действие, то неизпълнението на задължението в срок, е необходимо и достатъчно условие за ангажиране на отговорността на дружеството за неизпълнението на задължението по чл. 128, т. 2 от КТ, съгласно текста на който гласи, че работодателят е длъжен в установените срокове да плаща уговореното трудово възнаграждение за извършената работа. По арг. от чл. 404, ал.1 от КТ, на преценката на контролния административен орган е предоставено дали ще санкционира нарушителя, като приложи санкцията по чл. 414, ал.1, или ще му предостави възможност да преустанови действията или бездействията, чрез които допуска нарушението, като издаде задължително предписание по чл. 404, ал.1, т.1 от КТ.

В процесното НП е прието фактическо неизпълнение на конкретно задължение, въз основа на дадено предписание, за неизпълнението на което е ангажирана отговорността на касатора. Поради което, необходимо и достатъчно условие за ангажиране на отговорността на дружеството е неизпълнението на предписанието.

Този извод на съда е необоснован и не почива на пълно и всестранно изследване на всички относими обстоятелства, предвидени в закона.

По делото е безспорно, че в процесния случай е прекратено трудовото правоотношение на Й. И. П.- А., предмет на предписанието по т.2 от Протокол от 10.05.2019г., както и че на посоченото лице е начислено, но не е изплатено трудово възнаграждение за месец април 2017г.

Съгласно чл.404, ал.1, т.12 КТ, органите на инспекцията имат правомощие да дават задължителни предписания на работодателя и органа по назначаването за изплащане на неизплатени трудови възнаграждения и обезщетения след прекратяване на трудовите правоотношения. В чл.404, ал.3 КТ обаче се съдържа ограничение да бъде дадено предписанието в случаите по чл. 404, ал.1, т.1 и т.12 КТ - може да бъде дадено по искане на работника или служителя до предявяването на иск пред съда, след което въпросът може да бъде решен само от съда. Съгласно ал. 4 от същата разпоредба, когато в случаите по ал. 3 по един и същ въпрос е дадено задължително предписание и има влязло в сила решение на съда, които си противоречат, изпълнява се решението на съда.

Ограничението по чл.404, ал.3 КТ е задължително условие за допустимост да бъде дадено предписанието, а от друга страна след като предписанието е дадено, изискването да не е предявен иск пред съда, е изключващо основание предписанието да бъде изпълнено. Посоченото е в съответствие с чл.14, ал.3 ГПК за подведомствеността на съда, която изключва поведомствеността на всяко друго

учреждение по въпрос, с който е сезиран съда. При преценката на въпроса за възникнало задължение за изпълнение на предписание по чл.404, ал.1, т.1 и т.12 КТ, както административнонаказващият орган при издаването на НП, така и съдът при преценката за законосъобразност на НП, следва да проверят спазването на изискването по чл.404, ал.3 КТ - отрицателна предпоставка, която наред с предвиденото по чл.404, ал.4 КТ, при противоречие със съдебен акт, изключва задължението за изпълнение на предписанието. Без съмнение, работникът, чието правоотношение е прекратено по негово искане поради неизплащане на трудовото му възнаграждение, има правен интерес да сезира както органите на Дирекция Инспекция по труда, с оглед постигане на бързина работодателят да бъде задължен да изплати възнаграждението, но от друга страна има правен интерес и да предяви иск пред съда, като иска освен главницата и лихва за неизплащане на възнаграждението в срок, освен това производството е безплатно за ищеца.

Изискването по чл.404, ал.3 КТ е съществено и доколкото независимо от обжалването му, предписанието по чл.404, ал.1 КТ подлежи на предварително изпълнение. Органите на инспекцията по труда са тези, които следва да следят за спазване на изискването по чл.404, ал.3 КТ, доколкото всички техни действия следва да се основават на принципа на законност - общ принцип по чл.4 АПК. Работодателят, макар и да е ответник по евентуален иск на служителя, узнава за съдебното производство едва след като бъдат разменени книжа и получи призовка от съда.

В казуса по делото данни за спазване на изискването по чл.404, ал.3 КТ не са установявани от органите, издали предписанието, нито впоследствие от административно-наказващия орган. Установяването на обстоятелство по чл.404, ал.3 КТ във връзка конкретно с т.2 от процесното предписание е фактически въпрос, който при действието на забраната за фактически установявания по чл.219 АПК касационната инстанция не може да разреши.

В изпълнението на задължението си служебно да следи за спазването на материалния закон, констатира непълнота на преценката на съда по относимо обстоятелство, от значение за правния спор и допуснато е нарушение на чл.107, ал. 2 и ал.3 НПК от въззивния съд служебно да изследва и установи всички относими факти и обстоятелства, както за обвинителната, така и за оправдателната теза, дори и да няма искане за това. Без установяване на обстоятелства, свързани със съдебно предявен иск с предмет възнагражденията по т.2 от процесното предписание, не може да се формира извод, че работодателят действително е имал задължение да изпълни предписанието, и да се преценява въпроса дали правилно е ангажирана отговорността му за неизпълнението на предписанието.

Изложеното обуславя извод, че съдебното решение следва да бъде отменено, а делото върнато за ново разглеждане, като бъдат събрани доказателства за това дали е предявен или не иск пред съда с предмет, идентичен с процесното предписание, във връзка с преценката по чл.404, ал.3 КТ.

Тъй като не се разрешава по същество правен спор, касационната инстанция не следва да се произнася по исканията за разноси.

На основание изложеното, Административен съд София - град, Шестнадесети касационен състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение №113073 от 08.06.2020г. на Софийски районен съд,

Наказателно отделение, 10-ти с-в, постановено по НАХД №15942/2019г.,

ВРЪЩА делото за ново разглеждане от друг състав на Софийска районен съд при спазване на дадените указания в мотивите на решението.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ :

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.